

at der foruden Bohavet ogsaa var et Par Sparekassebøger og adskillige Kontanter, tilsammen til en Værdi af henimod en Snes Tusinde Kroner. Den strengt regelmæssige og asketiske Levevis, som den Afdødes svage Helbred havde paabudt ham, og som iøvrigt passede godt for hans Tilbøjeligheder, havde tilladt ham at henlægge henvend Halvdelen af sin Aarsløn foruden al Ekstrafortjeneste, deriblandt Afstaaelsessummerne for et Par smaa Opfindelser, han ved Lejlighed havde gjort.

Brødrene var forbavsede.

»Tyve Tusinde Kroner — det er virkelig en betydelig Sum,« sagde Departementschefen betænkelig.

»Ja, det er virkelig en ikke ringe Kapital,« sagde Provsten i samme Tone.

»Forhaabenlig er han kommen redelig til dem.«

»Derom har vi visselig ikke Lov til at tvivle.«

*

*

*

Da Departementschefen var vendt tilbage til København, drev en vis Nysgerrighed ham til personlig at overbringe Frøken Salomon Meddelelsen om den hendes Skolehjem tilfaldne Arv.

En Dag gik han ud paa Nørrebro, hvor Frøkenen havde opført sit meget omdisputerede